

katero sva se navezala. Vso noč sva predremala v napol sedečem položaju.

Za šotorom se je stena strmo dvignila: zaplezala sva v pravi, izraziti steber in iskala prehode med navpičnimi gladkimi stolpi. Poledeneli žlebovi so si sledili drug za drugim. Povezovala sva jih z večkrat nerodnimi in težavnimi prečkami okrog številnih razov s puhlim, nestabilnim snegom, ki je prekrival gladke plošče. Toda vedno, kadar sva bila v zadregi, nama je stena ponudila rešitev v obliki prehoda.

Prostor za drugi bivak je bil precej ugodnejši od prvega. Bila pa sva pozna: sonce je zašlo, še preden sva postavila šotor. Ponovno se je prikradel veter, ki naju je potem spremljal vse do vrha in še lep del sestopa. Močni sunki bi nama kmalu odnesli šotor: vrag je snel enega od vogalov zunanjega šotora, potem ko sva bila že na toplem. Vendar nihče ni zbral toliko poguma in volje, da bi šel ven in ponovno pritrdil vogal. Veter nama je zato vso noč nosil snežne kristale v šotor, ki so se usedali vsepovsod, na obrazu pa sva jih občutila kot drobne zbadajoče igle.

TRIJE VRHOVI

Stena ni popustila vse do roba. Strmi žlebovi, začinjeni s skalnimi in poledenelimi skoki, so naju tik ob razu stebra pripeljali na greben le nekaj metrov od vrha. Stena se je končala tako naenkrat in nepričakovano, da sem popolnoma nepripravljen zagledal pred sabo prostranstvo Tibeta. Za nameček sem bil povsem zbehan zaradi treh vrhov, ki se razlikujejo med seboj le za nekaj metrov. Zaradi sestavkov in fotografij v literaturi, ki sem jo prebiral pred vzponom, sem zapuščal vrh v prepričanju, da je od vseh treh najvišji prav tisti, na katerem sem bil, vendar pa me je negotovost žrla ves čas sestopa. Popolnoma potolažiti me ni mogel niti Viki, ki je bil s Filipom na vrhu en dan za nama in je ugotovil, da sva bila s Pavletom na istem, to je pravem vrhu. Šele v bazi, ko sem še enkrat natančno pregledal angleške fotografije in prebral opis njihovega vzpona, sem se prepričal, da je fotografija, kjer stojim povsem brez volje, kot kup nesreče, nastala na najvišji točki Šiše Pangme.

S ŠIŠE PANGME NARAVNOST V KLINIČNI CENTER

PLEZANJE PO ROBU ŽIVLJENJA

PAVLE KOZJEK

Ura je pol dveh in sonce žge z vso močjo. Nikdar si ne bi mislil, da je v Tibetu na 5200 metrih lahko tako vroče. Naš bazni tabor je dobro skrit pred vetrom in na široko odprt sončnim žarkom, pa vendar se zdí, da takšna vročina kar ne sodi

na visoko planoto, obdano z vencem še dosti višjih gora. Celo bližnje jezerce je danes videti prijazno in toplo; v resnici je v njem utekočinjen led.

Andrej Štremfelj in Pavle Kozjek po vrnitvi z vrha Šiše Pangme; medtem ko se je Štremfelj vrnil popolnoma zdrav, je dobil Kozjek hude omrzline, ki so mu jih v Ljubljani že operirali



V taboru je mirno, saj so napeti dnevi za nami. Sahibi so večinoma poiskali senco v šotorih, le Matjaž nekaj brklja okoli svoje kamere.

Rahlo se dvignem: »Hej, Fištra, mi vržeš nove baterije za kasete, te že jemlje hudič!«

»Potrebuješ še kaj?« me vpraša, potem ko jih prinese in zamenja.

Gotovo sem videti zelo neboljen, ko takole ležim ob šotoru z vijoličastimi, zateklimi prsti na rokah in nogah. Nastavljam se soncu, ki jih greje in suši, grejeta pa jih tudi Complamin in Johnny Walker, zato so vroči kot žerjavica. Smešno: prvič pijem viski na zdravniški recept!

Kaseta se zopet vrtili v Wishbone Ash me odnesejo domov, na žur nekaj dni pred odhodom:

Everybody's talking
front page news
even if you got nothing, boy
you got something to loose...

Čez tri tedne bomo spet doma, saj so se dogodki letošnje odprave odvrtili kot v filmu. Mogoče se bomo res znašli na kakšni naslovni strani, gotovo pa v novicah, kjer bo pisalo z velikimi črkami: Nov uspeh v Himalaji, štirje plezalci na vrhu. Kdor bo hotel zvedeti imena, pa se bo moral potruditi spodaj med drobnim tiskom.

Nekoliko mi bo šlo na jetra: smo posamezniki res samo del stroja, zmagovalne ekipe, brez lastne identitete? Na odpravi se nisem počutil tako. Toda časopis bo čez nekaj ur že včerajšnji, jutri pa bo na istem mestu drug naslov in druga aktualna tema...

Trije dnevi v steni pa ostanejo meni in težko se bodo kdaj izbrisali.

Na vrhu Šiše Pangme sem bil zares srečen: prekleto, splezal sem to steno, dvakilometrski zid iz skale in ledu, splezal sem jo s svojimi rokami in nogami! In če sem iskren, čutil sem tudi olajšanje, saj sem bil pošteno zdelan in zdí se mi, da je Andreja takrat malo skrbelo, kako bom prišel dol. Pomagal mi je, kolikor je mogel: del mojega tovora se je preselil v njegov nahrbtnik. Navidez majhna napaka iz prvih ur plezanja se mi je z vsakim dnevom v steni pošteno obrestovala. Mogoče mi vrh zaradi tega pomeni še več; spet sem doživljal tisti občutek iz El Capitana in Cerro Torreja, ko se »splezati ali ne splezati« zelo približa »biti ali ne biti« in ko se zdijo težave vsakdanjega življenja tako zelo majhne.

Namesto da bi dogodke zadnjih dni razumel kot »dobil si jih po prstih, zdaj pa nehaj«, me zdaj stene privlačijo še bolj in misli so polne novih idej.

Tudi zato lahko pod vse dobro in slabo te odprave napišem, da mi ni žal.

Saj to kar dosti pove.

BLOUDKOVA NAGRADA IN PRIZNANJA ZA PLANINCE

GORNIKI SO TUDI ŠPORTNIKI

V dvorani Komunalnega centra v Domžalah so lanskega 23. novembra podelili Bloudkove nagrade in plakate za leto 1989, najvišja družbena priznanja za tekmovalne, strokovne in organizacijske dosežke v slovenski telesni kulturi. Ob petindvajsetem slavlju so podelili šest nagrad in 20 plaket, slavnostni govornik pa je bil predsednik Telesnokulturne skupnosti Slovenije Andrej Brvar, ki je bil hkrati tudi predsednik žirije za podeljevanje Bloudkovih nagrad in priznanj. Žirija ob jubilejni podelitvi, ki sovpada s 30-letnico smrti Stanka Bloudka (letos bomo slavili stoletnico njegovega rojstva), ni imela lahkega dela, saj je morala proučiti kar 107 predlogov za lanske nagrade in plakete, preden je dotedanjim 153 nagradam in 547 paketam dodala šest novih nagrad in 20 plaket.

Andrej Brvar je v svojem govoru med drugim dejal: »Z leti so se Bloudkova priznanja uveljavila kot najvišja športna priznanja. Večkrat so pri posameznikih cenjena bolj kot katera od osvojenih medalj ali drugih odlikovanj. Ostra konkurenca, strogi kriteriji žirije, redki izbranci, ki prejmejo to priznanje, ponujajo le del odgovora na vprašanje, zakaj so te nagrade tako cenjene. Bistven del odgovora pa se skriva v osebnosti, po kateri smo poimenovali to priznanje.«

Bloudkovo nagrado za leto 1989 je prejel tudi alpinist Tomo Česen, Bloudkovi plaketi pa Stane Kersnik in Obalno planinsko društvo Koper, vsi za zasluge na področju gorništv.

Obrazložitve za odličja so bile naslednje:

Tomo Česen iz Kranja je dobil Bloudkovo nagrado za leto 1989 za vrhunske dosežke v alpinizmu. Četudi se je jugoslovanski alpinizem v zadnjem obdobju uveljavil z vrsto uspešnih odprav in vzponov, pa je zdaj 30-letni Kranjčan Tomo Česen vendar tisto naše ime, ki ta čas doma in v tujini doživlja največji odmev. Izkušnje z vrhov Himalaje in z ekstremnih zimskih in letnih solo vzponov v Alpah je kronal z doslej bržčas največjim alpinističnim dosežkom v Himalaji, ko je preplezal prvenstveno smer v severni steni Jannuaja (7710 m). Stena je veljala za nepremagljivo, s svojim vzponom pa je Tomo Česen gotovo opravil nov, pomemben korak v svetovnem alpinizmu. Ne gre pa spregledati tudi njegovih siceršnjih uspehov, pa tudi njegovega stalnega organizacijskega in publicističnega dela za uveljavljanje alpinizma. Stane Kersnik iz Ljubljane je prejel Bloud-